

Polska Partia Przyjaciół Piwa (PPPP). Partia została zarejestrowana 28 grudnia 1990 r. (Ew 40). Pomysł utworzenia ugrupowania powstał w kręgu osób realizujących program telewizyjny z końca lat 80. *Skauci Piwni*. Brali w nim udział m.in.: Janusz Rewiński, Krzysztof Piasecki, Bohdan Smoleń i Stanisław Zygmunt. Na fali popularności programu powstało stowarzyszenie Skauci Piwni, które przeobraziło się w partię polityczną wzorowaną w swoim charakterze na Pomarańczowej Alternatywie i innych ruchach *quasi*-politycznych z tamtego okresu. Po wyborach parlamentarnych w 1991 r. partia podzieliła się na dwie frakcje – tzw. Małe Piwo i Duże Piwo. Małe Piwo skupiło 3 posłów (Adam Halber, Krzysztof Ibisz i Adam Piechowicz), którzy działali w Sejmie przez kilka miesięcy jako Koło Poselskie Społegliwość, a następnie (po odejściu Adama Halbera do SLD) jako Koło Poselskie Partii Emerytów i Rencistów „Nadzieja”. Duże Piwo zrzeszało 13 posłów (Tomasz Bańkowski, Tomasz Brach, Leszek Bubel, Sławomir Chabiński, Andrzej Czernecki, Jerzy Dziewulski, Zbigniew Eysmont, Tomasz Holc, Marek Kłoczko, Janusz Rewiński, Cezary Urbaniak, Jan Zylber i Andrzej Zakrzewski) i funkcjonowało w Sejmie pod nazwą Polski Program Gospodarczy. Kilka miesięcy po powstaniu rządu Hanny Suchockiej posłowie PPG razem z posłami KLD utworzyli 6 listopada 1992 r. wspólny klub poselski pod nazwą Polski Program Liberalny, do którego nie wstąpili Andrzej Czernecki i Leszek Bubel.

Od 1992 r. prezydentem PPPP był Leszek Bubel. W wyborach parlamentarnych w 1993 r. partia uzyskiwała jedynie 0,1% głosów. Po wyborach ugrupowanie faktycznie zaprzestało jakiegokolwiek działalności. Tak słabego rezultatu wyborczego można upatrywać m.in. w tym, że posłowie partii kandydowali do Sejmu nie pod własnym szyldem, lecz z innych list wyborczych, głównie z KLD. Jako członkowie PPPP z listy Przymierza Samoobrona kandydowali m.in. ludzie sportu: Kazimierz Górski, Andrzej Supron czy Władysław Komar. W 1997 r., po zmianie ustawy

o partiach politycznych, ugrupowanie nie ubiegało się o rejestrację. W ten sposób formalnie przestało istnieć. W 2007 r. działacze związani z Leszkiem Bubletem podjęli próby ponownej rejestracji PPPP, jednak bez powodzenia.

Partia miała rodowód pozaparlamentarny. Powstała na bazie stowarzyszenia Skauci Piwni. Pomysłodawcą przekształcenia stowarzyszenia Skauci Piwni w partię była redakcja nieistniejącego już miesięcznika dla mężczyzn „Pan”. Początkowo powstanie partii było traktowane przez jej twórców jako żart, ale umożliwiło dostanie się do Sejmu osobom zajmującym się na poważnie biznesem i polityką. Oficjalnie celem PPPP było promowanie kulturalnego stylu picia piwa (zamiast wódki) w pubach, a tym samym zwalczanie alkoholizmu.

PPPP była w założeniu partią masową o charakterze populistycznym. Miała na celu integrację środowisk biznesowych i proekologicznych wokół bardzo ogólnych idei i założeń programowych. W ten sposób stwarzano szansę utożsamiania się z założeniami programowymi partii bardzo szerokich kręgów społecznych. Partia, oparta na luźnej, nieco zabawnej i traktowanej z przymrużeniem oka koncepcji programowej, miała skupiać wyborców, którzy byli nastawieni krytycznie do przebiegu procesów transformacji głównie w sferze gospodarczej i niechętnie odnosili się do tworzącej się klasy politycznej. Ich głosowanie na PPPP było więc wyrazem protestu wobec rzeczywistości gospodarczej i jednocześnie wyrazem niechęci wobec establishmentu.

Władzą naczelną partii były Walne Zgromadzenie i Ława Najwyższa. W skład Ławy Najwyższej wchodził prezydent partii oraz od 10 do 15 członków. W terenie działały również Okręgowe Ławy Piwne. Statut przewidywał także możliwość powoływania ław problemowych, np. ekonomicznej, społecznej, ekologicznej. Lokalami partyjnymi, zgodnie z zapisem statutowym, były puby piwne. Zakładano dużą autonomię struktur terytorialnych partii. W 1991 r., a więc w początkowym okresie działalności, partia deklarowała, iż zrzesza ok. 10 000 członków. Brak jednak na ten temat wiarygodnych danych.

Pierwszym prezydentem PPPP został Janusz Rewiński, a wiceprezydentem – Adam Halber. Od 1992 r. prezydentem PPPP był Leszek Bubel. Do najbardziej znanych działaczy partii należeli m.in.: Leszek Bubel, Andrzej Czerniecki, Jerzy Dzięwulski, Zbigniew Eysmont, Kazimierz Górski, Adam Halber, Krzysztof Ibisz, Władysław Komar, Jerzy Kulej, Janusz Rewiński, Karol Strasburger, Andrzej Supron i Andrzej Zakrzewski.

PPPP była partią populistyczną o charakterze ekologicznym. Nie deklarowała jednoznacznie przynależności do żadnego nurtu ideologicznego. Określała się jako ugrupowanie „ponadkierunkowe”. Ze względu na deklarację ideową oraz główne założenia programowe można ją uznać za centrolewicowe ugrupowanie ekologiczne, a w zakresie programu gospodarczego – za ugrupowanie wyraźnie liberalne. Partia opowiadała się za ochroną krajowej gospodarki i wyraźnym określeniem zasad współpracy w zakresie gospodarczym z państwami i organizacjami międzynarodowymi. Wykładnią założeń ideowo-programowych był program wyborczy z 1991 r. zatytułowany *10 przykazań. Dekalog Polskiej Partii Przyjaciół Piwa „Jak wypić to piwo?”*. Brzmiał on następująco:

„Wykorzystać Proste Rezerwy.

1. Uświadomić każdemu, że od zaraz możemy dużo lepiej.
2. Ustalić strategię gospodarczą na najbliższe 30 lat.
3. Stworzyć preferencje dla Produkcji i Usług kosztem importu i handlu.
4. Ustabilizować podatki i gospodarcze akty prawne.
5. Dziesięciokrotnie zwiększyć średni areał polskiego gospodarstwa rolnego.
6. Zrobić z budownictwa mieszkaniowego najbardziej intratny interes w Polsce.
7. Uświadomić, że bogacący się są szansą dla biednych.
8. Uznać, że edukacja młodego pokolenia i opieka nad emerytami wymaga poświęceń od każdego z nas.
9. Chronić środowisko, podporządkowując tej idei wszelką działalność, by nie stać się śmietnikiem Europy, a naszym dzieciom pozostawić czystą ZIEMIĘ.
10. Promować niskoprocentowe piwo zamiast wódki, czyste i gościnne kluby, puby i piwiarnie uczynić sympatycznym miejscem relaksujących spotkań”.

W swoim programie wyborczym partia proponowała m.in. zróżnicowanie wysokości podatku dochodowego: do 10% od zysków z produkcji i do 40% od zysków z handlu. Uważała, że dźwignią rozwoju gospodarczego kraju ma się stać budownictwo mieszkaniowe. Przez okres 10–15 lat funkcjonowałoby ono w oparciu o szczególne preferencje ze strony państwa. Tanie kredyty, zwolnienia i ulgi podatkowe oraz inne preferencje powinny zachęcić inwestorów do loko-

wania kapitału w tej gałęzi gospodarki. Efektem takiej polityki miało być z jednej strony stworzenie wielu dodatkowych miejsc pracy i napędzanie koniunktury gospodarczej, a z drugiej – rozwiązanie ważnego problemu społecznego, jakim jest „głód” mieszkaniowy. PPPP proponowała także dodatkowe samoopodatkowanie się obywateli na rzecz rozwoju systemu edukacji publicznej. W programie partii stwierdzono, że gwarancją dynamicznego rozwoju gospodarczego są stabilne, przejrzyste i jednoznaczne przepisy i regulacje prawne. Ich trwałość stanowi podstawę dla funkcjonowania i rozwoju gospodarki, daje bowiem poczucie stabilności i pewność zasad. Oferta wyborcza partii kierowana była przede wszystkim do środowisk biznesowych, głównie związanych z produkcją; w mniejszym zakresie także do środowisk proekologicznych.

W 1991 r. w wyborach do Sejmu PPPP zarejestrowała Krajowy Komitet Wyborczy Polskiej Partii Przyjaciół Piwa (lista nr 63). Komitet zarejestrował 36 okręgowych list wyborczych: 7 na podstawie zebranych podpisów, a pozostałe na podstawie zaświadczenia PKW. Partia zgłosiła także własną ogólnopolską listę kandydatów, na której umieszczono 70 nazwisk z Januszem Rewińskim na czele. Ze względu na programowe założenie o konieczności likwidacji wyższej izby parlamentu nie wystawiła kandydatów w wyborach do Senatu. Niecodzienna nazwa i rozczarowanie transformacją ustrojową w Polsce sprawiły, że w wyborach parlamentarnych w 1991 r. partia uzyskała względnie wysokie poparcie, tj. 3,27% głosów (10. wynik na 111 komitetów wyborczych), co pozwoliło jej na wprowadzenie do Sejmu 16 posłów.

Polski Program Gospodarczy współtworzył rząd Hanny Suchockiej (ministrem został Zbigniew Eysmont).